

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/101/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816209607
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8816209607.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX C. I., zast. JUDr. Vladimír Sidor, advokát, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava ako právny nástupca pôvodnej žalovanej Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, zast. Beňo & partners, s.r.o., AK so sídlom Nám. sv. Egídia č. 93, 058 01 Poprad, o zaplatenie 300,- Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k 3C/231/2016-57 zo dňa 14.06.2017 takto

rozhodol:

V konaní sa bude pokračovať namiesto žalobcu s jeho právnym nástupcom Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155 so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava.

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu žalobkyne zamietol. II. Uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 3, § 39, § 41, § 52 ods.1, 2, § 53 ods.1,2,5, § 54 ods.1,2, § 107 ods.1 až 3 a § 451 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, ust. § 497 Obchodného zákonníka, ust. § 1 ods.2, § 2 ods.1, § 9 ods.2 a § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 3 ods.3,5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalobkyni úveru vo výške 2.400,- Eur, ktorý sa zaviazala splácať v splátkach po 75,- Eur, a to v 60 mesačných splátkach. Ročná úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 32,13%, RPMN za úver predstavovala 32,13 %, priemerná RPMN 20,88 %.

4. V zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zákon o spotrebiteľských úveroch explicitne vyjadruje ako jednu z obligatórnych náležitostí údaj o konečnej splatnosti. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru.

5. V súvislosti s vyššie uvedeným súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/286/2014 zo dňa 27.05.2014 v obdobnej veci, podľa ktorého dôsledkom absencie údajov o konečnej splatnosti úveru je, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

6. Z vyššie uvedených dôvodov je poskytnutý úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému potom neprislúchajú ani úroky z úveru a žiadne poplatky spojené s poskytnutím úveru. Z písomného podania žalobkyne vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni pôžičku / úver vo výške 2.400,- Eur. Žalobkyňa vyplatila celú výšku úveru zo Zmluvy, čím splatila žalovanému sumu 4.500,- Eur, čo predstavuje viac ako 85 % navýšenia istiny úveru vo výške 2.400,- Eur o 2.100,- Eur. Preplatok vo výške 2.100,- Eur tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne.

7. Žalobkyňa sa zrejme nesúladi Zmluvy so zákonom pokúsila so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 14.04.2016 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory Zmlúv so zákonom. Žalovaný svojou odpoveďou zo dňa 09.08.2016 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnu cestou.

8. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní vzniesol námietku premlčania. Uviedol, že každá splátka sa stáva zročnou samostatne, posledná splátka sa stala splatnou 20.04.2013. trojročná premlčacia lehota vo vzťahu k tejto poslednej splátke uplynula dňa 20.04.2016. Žaloba bola podaná až v decembri 2016.

9. Súd má za to, že v tomto prípade, sa právo žalobkyne premlčalo za tri roky, nakoľko nebolo dokázané, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Posledná splátka sa stala splatnou dňa 20.04.2013. Nakoľko sa každá splátka stáva zročnou samostatne, trojročná premlčacia lehota vo vzťahu k tejto poslednej splátke uplynula dňa 20.04.2016. Žaloba bola podaná až dňa 15.12.2016.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Trovy priznal žalovanému, ktorý mal úspech vo výške 100 %, tzn. v plnom rozsahu, preto mu vo vzťahu k žalobkyni patrí ich plná náhrada.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca uviedol, že má za to, že v danom prípade ide o úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Predloženie dôkazu o existencii úmyslu nie je možné, nakoľko samotný úmysel je len psychickým stavom a teda je otázka aký priamy dôkaz o jeho existencii by bolo možné v akomkoľvek prípade vôbec predložiť. Úmysel ako psychický stav žalovaného nie je možné preukázať a v zmysle právnej úpravy a judikatúry ani nie je potrebné preukázať, keďže postačujúcim je preukázanie skutkových okolností, ktoré takému úmyslu nasvedčujú. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nie je viazaná na zavinenie zo strany obohacovaného subjektu. Dôležitý je stav, že bezdôvodne obohatenie vzniklo. Takýto inštitút bezdôvodného obohatenia vníma i judikatúra najvyšších súdnych autorít, napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/882/2006 zo dňa 26.06.2008. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že predpokladom zodpovednosti za získanie bezdôvodného obohatenia nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. K zmluve o úvere ako takej odplata patrí, avšak treba prihliadnuť aj na to, že žalovaný uzatváral zmluvy o spotrebiteľskom úvere s rovnakým obsahom, s rovnakými neprijateľnými podmienkami a nekalými praktikami, ktoré už boli v minulosti v rámci súdneho prieskumu v konkrétnych sporoch viackrát označené ako nezákonné. Preto atribút vôle a vedomosti je jednoznačne daný. Záver o úmysle je dôvodný a nepochybný. Žalovaný sa zrejme spoliehal na nevedomosť spotrebiteľov ohľadom predpisov upravujúcich zmluvu o spotrebiteľskom úvere, či rozhodovacej praxe súdov a tak sa snažil vyťažiť z majetkov spotrebiteľov čo najvyššie sumy. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani tvrdenie žalovaného, že nemal úmysel obohatiť sa. Ak by úmysel nemal, zmluvu by uviedol do súladu so zákonom. Pokiaľ ide o skutočnosť, že úmysel musel existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, tak žalobca jednoznačne má za to že táto okolnosť je preukázaná a to vzhľadom na podnikateľskú prax žalovaného, právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľského práva a rozhodovacie prax súdov. Teda úmysel existoval nielen v čase získania plnenia zo strany žalobcu, ale tento musel existovať pri samotnom kontraktáčnom procese, pretože žalovaný

musel vedieť aké náležitosti zmluva obsahuje, muselo mu byť jasné aké sú zákonné požiadavky na obsahové náležitosti tohto druhu zmluvy a aké sú sankcie za nedodržanie zákonných ustanovení. Z toho jednoznačne vyplýva záver o uzročení žalovaného na následkoch aké ho môžu postihnúť v prípade ignorovania právnej úpravy. Na strane bezdôvodne obohateného subjektu je právnická osoba, ktorá ako taká nemá a nemôže mať úmysel ako psychický stav. Preto žalobca ako výkladové pravidlo použil zákon č. 91/2016 Z.z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb, ktorý takúto situáciu výslovne rieši. Žalovaný ako podnikateľský subjekt koná na vlastnú zodpovednosť a jeho orgány sú povinné konať s odbornom starostlivosťou. Najmä sú povinné si zaobstarať všetky dostupné informácie potrebné pre rozhodovanie a vykonávanie konkrétnych právnych úkonov. Žalovaný je pritom subjekt, ktorý poskytuje úvery v rámci predmetu svojej činnosti viac ako 10 rokov a je tiež subjektom, v prospech ktorého bola vydaná licencia Národnou bankou Slovenska. Jednoznačne možno predpokladať, že žalovaný má dostatočný personálny aparát na to, aby tento bol schopný absolútne, bez problémov posúdiť právnu úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a pripraviť zmluvu tak, aby tieto náležitosti zákona spĺňala. Pre vytvorenie celkového obrazu o konaní žalovaného žalobca poukázal na správanie sa voči žalobcovi, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaný chcel získať čo najväčšie obohatenie aj za predpokladu obchádzania zákona. Pre kvalifikáciu bezdôvodného obohatenia ako úmyselnú je postačujúce, ak by išlo o nepriamy úmysel žalovaného, ktorý znamená, že žalovaný vedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ich spôsobil bol s tým uzročený. Otázkou uzročitelnosti žalovaného s následkami jeho konania je následne potrebné posudzovať s prihliadnutím ku všetkým ostatným skutočnostiam, teda k existencii desiatok rozhodnutí súdov o tom v akom prípade veriteľ prijíma bezdôvodné obohatenie atď. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/109/2007, z ktorého vyplýva, že predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011, z ktorého vyplýva, že premlčacia doba sa predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, lebo žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úveru. Zároveň žalobca poukázal aj na iné rozhodnutie, napríklad sp.zn. 3Co/138/2016 Krajského súdu v Prešove. Čo do trov konania žalobca poukázal na to, že žalobu podával ako spotrebiteľ, ktorý sa domáhal ochrany svojich práv voči podnikateľskému subjektu, ktorý od neho neoprávnene požadoval úhradu neexistujúcej pohľadávky. Z uvedeného je zrejmé, že priznaním náhrady trov konania žalovanému, ktorý súdne konanie spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom a ktorý navyše požadoval od druhej strany plnenie, na ktoré nemá nárok by nebol dosiahnutý záver, ktorý samotný inštitút trov konania plní a má plniť. Poukázal na zváženie aj sociálneho aspektu, t.j. osobných, majetkových a zárobkových pomerov oboch strán i na možnú aplikáciu výnimočného ust. § 257 C.s.p. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/5/2011. Zároveň žalobca poukázal na jedno z nosných pravidiel pri výklade ustanovení právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľa a to povinnosť výkladu v prospech spotrebiteľa. Preto žalobca navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Citoval ust. § 107 ods.3 Občianskeho zákonníka a poukázal na dikciu ust. § 103 Občianskeho zákonníka, teda že každá splátka spotrebiteľského úveru sa považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa samostatne premlčuje odo dňa zročnosti jednotlivéj (každej) splátky samostatne. Zároveň citoval ust. § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka s tým, že pre začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1128/2014 a sp.zn. 13Co/90/2015 i na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/56/2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/404/2015 a ďalšie. Preto navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

13. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie naďalej považuje za nesprávne a predčasné, nakoľko súd sa dostatočne nevyporiadal s otázkou 10-ročnej premlčacej doby. Poukázal na znenie ust. § 220 ods.2 C.s.p. s tým, že súd prvej inštancie sa 10-ročnou lehotou zaoberal iba v jednom bode svojho odôvodnenia a to bod 36., pričom tento v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočne odôvodnený. Súd len stroho uviedol, že nebolo preukázané, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Z odôvodnenia však nevyplýva žiadna úvaha, ktorou by svoje závery presvedčivo odôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS -115/03. Poukázal na znenie ust. § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka a jeho výklady, na ust. §

7c ods.1 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého je veriteľ povinný zabezpečiť odbornú spôsobilosť zamestnancov, ktorí prichádzajú do styku s neprofesionálnym klientom. Zároveň na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/147/2017, 3Co/157/2017 zo dňa 01.02.2018, 18Co/217/2016 zo dňa 22.11.2017 i rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/23/2016 zo dňa 05.04.2017, z ktorých citoval. Súd prvej inštancie teda skonštatoval bez riadneho odôvodnenia, že neide o úmysel žalovaného získať finančné prostriedky bez právneho dôvodu, ale zároveň tiež neuviedol okolnosti, ktoré by úmysel vylučovali, resp. nedbanlivosť. V tomto smere možno mať potom pochybnosti o tom, že hoci by aj žalovaný vedel aká je právna úprava, spoliehal sa na to, že finančné prostriedky bez právneho dôvodu nezíska. Žiadna okolnosť v konaní ani v samotnej zmluve tomu totiž nenasvedčuje. Preto žiadal, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel.

14. K vyjadreniu žalobcu sa v replike vyjadril už nový žalovaný. Konštatoval, že v žiadnom prípade neboli splnené predpoklady na uplatnenie 10 ročnej premlčacej doby a to už z dôvodov, ktoré uviedol vo svojich doterajších vyjadreniach. Sporné skutočnosti náležitosti zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky zo dňa 15.02.2010, ktoré žalobca vo svojom návrhu uvádzal, ako je absencia údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom v súlade s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a náležitosti spočívajúca v konečnej splatnosti úveru v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/, tak ako to žalobca uvádzal vo svojej žalobe, explicitne zo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplývajú. Výklad § 9 ods. 2 písm. k/ a f/ zákona č. 129/2010 Z.z. bol aj v rámci rozhodovacej praxe súdov SR nejednotný. Rovnako tak aktuálna právna úprava predmetného ustanovenia, účinná od 01.05.2018 je len potvrdením výkladu, ktorý bol doposiaľ nejednotný, pričom upresnil terminológiu ustanovenia, aby tak jednoznačne vylúčil možnosť jeho výkladu v zmysle rozpisovania splátky na istinu, úroky, prípadne poplatky a uvádzania termínu konečnej splatnosti. Za daných okolností je zrejmé, že žalovaný nemohol v žiadnom prípade úmyselne konať za účelom bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu a úmyselne predmetné náležitosti v zmluve neuviesť. Došlo k premlčaniu nároku dňa 20.04.2016 a žaloba bola podaná dňa 15. 12.2016. Preto nie je možné žalobcovi údajné bezdôvodné obohatenie v žiadnom prípade priznať.

15. Podaním zo dňa 23.02.2018 doručeným súdu prvej inštancie elektronicky oznámil žalovaný, že došlo k právnenému nástupníctvu, teda že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné námestie 12, 060 02 Kežmarok bola vymazaná z obchodného registra Slovenskej republiky. Dôvodom výmazu bolo zrušenie spoločnosti bez likvidácie formou rozdelenia spoločnosti a jej zlúčenia so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. (VÚB a.s.) a VÚB leasing a.s. ako nástupníckymi spoločnosťami podľa ust. § 69 ods.9 a § 218m a nasl. zákona č. 513/1991 Zb., teda Obchodný zákonník.

16. Podľa ust. § 64 C.s.p., ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

17. Odvolací súd zistil, že pôvodný žalovaný bol počas odvolacieho konania vymazaný z obchodného registra v dôsledku zrušenia spoločnosti bez likvidácie formou rozdelenia spoločnosti a jej zlúčenia so spoločnosťami Všeobecná úverová banka, a.s. a VÚB leasing a.s. Odvolací súd zistil, že právnym nástupcom pôvodného žalovaného je spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s.

18. Keďže bolo preukázané, že počas konania zanikol žalovaný, odvolací súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava.

19. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods.1 C.s.p. a contrario a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

20. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., ktorý je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli stranami

sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 C. s. p. alebo výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C. s. p., pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Zároveň žalobca odôvodnil svoje odvolanie aj podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p., pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. j. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

21. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalobkyni vo výške 2.400,- Eur, ktorý sa zaviazala splácať v splátkach po 75,- Eur, a to v 60 mesačných splátkach. Ročná úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 32,13 %, RPMN za úver predstavovala 32,13 %, priemerná RPMN 20,88 %. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že dôsledkom absencie údajov o konečnom splatnosti úveru je, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Teda žalovanému neprislúchajú ani úroky z úveru ani žiadne poplatky spojené s poskytnutím úveru. Žalovaný poskytol žalobkyni pôžičku / úver vo výške 2.400,- Eur. Žalobkyňa vyplatila celú výšku úveru zo Zmluvy, čím splatila žalovanému sumu 4.500,- Eur, čo predstavuje viac ako 85 % navýšenia istiny úveru vo výške 2.400,- Eur o 2.100,- Eur. Preplatok vo výške 2.100,- Eur tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Žalobca sa pokúsil nesúlad Zmluvy so zákonom riešiť mimosúdnou cestou. Upozornil žalovaného predsporovou výzvou zo dňa 14.04.2016 na nedostatky a zrejme rozpory Zmlúvy so zákonom. Žalovaný zaslal žalobcovi odpoveď zo dňa 09.08.2016 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnou cestou. Zároveň žalovaný na pojednávaní vzniesol námietku premlčania. Konštatoval, že každá splátka sa stáva zročnou samostatne, posledná splátka sa stala splatnou 20.04.2013. Trojročná premlčacia lehota vo vzťahu k tejto poslednej splátke tak márne uplynula dňa 20.04.2016 a žaloba bola podaná v decembri 2016.

22. Aj keď súd prvej inštancie citoval ust. § 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, v bode 36. odôvodnenia iba stroho uviedol, že má za to, že v tomto prípade, sa právo žalobcu premlčalo za tri roky, nakoľko nebolo dokázané, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Teda súd prvej inštancie riadne nevysvetlil svoje úvahy, ktorými sa riadil pri posúdení aplikácie 10-ročnej objektívnej lehoty. Nevysvetlil vôbec ako dospel k záveru, ktorý uviedol v dôvodoch rozhodnutia. Teda nevysvetlil ako sa vypořiadal so spornými skutočnosťami namietanými stranami sporu.

23. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 odsek 1 Ústavy SR a práva podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Pozri III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

24. Aj Európsky súd pre ľudské práva formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987, Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravného prostriedku, ale ako bolo uvedené súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 26. marca 2014 sp. zn. 4Cdo/175/2013).

25. Za tohto stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude opätovne vec prejednať a rozhodnúť s tým, že sa vysporiada s odvolacími námietkami žalobcu a zohľadní skutočnosti uvádzané odvolacím súdom. Nové rozhodnutie je potrebné riadne a náležite odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo presvedčivé a preskúmateľné odvolacím súdom.

27. Súd prvej inštancie rozhodne v novom rozhodnutí i o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 C.s.p.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.